

Sumonyi Zoltán*

A visszautasított meghívás

(Lukács 14,16–24)

Halld: egy ember nagy lakomát készít,
Minden vendég kiveheti részit,
Hivatalos sok jó barát arra, –
S midőn minden készen állott,
Egy szolgálja körbe járt ott:
Jertek el, mert lakománknak
Felvirradt a napja!

Hanem azok mind egy-ember képpen
Mentegették magukat serényen;
Egyik mondta: szántóföldet vettem,
Azzal pedig annyi baj van:
Fele vízben, fele gazban,
A sok lusta béres miatt
Most oda kell mennem.

Másik mondta: vettem öt pár ökröt,
Rossz időben történik a jöttöd;
Azokat kell kipróbálnom sorra:
Hogy *csáléra* beforduljon,
Hogy a *hajsza* irányt tartson, –
Jószágtartó gazdának most
Nincs ráéró dolga.

A harmadik szabadkozva mondja:
Menyegzőm lesz, ma van első napja,
Hogy mehetnék feleségem mellől?
Fölöslegesen utaztál,
Kérlek, ments ki az uradnál,
Ő megérti, tudom, és nem
Neheztel meg ettől. –

Vendég nélkül tért haza a szolga,
A gazdája mit tehetett volna?
Menj ki, mondta haragos szavakkal,
Vakot ha látsz, csonkabonkát,
Sikátorok félbolondját,
Ide hozzad, megterítve
Rájuk vár az asztal!

Jött a szolga: Uram, minden meglett,
De még van hely az asztalok mellett. –
Menj az útra! Pásztort, jóst, parasztot,
Akit csak látsz, ide küldjed!
Mert én mondom: nem is ülhet
Vacsorámhoz hivatalos,
Csak a kiválasztott!

Szigliget, 2012. január 18.

* Sumonyi Zoltán itt és a 43. oldalon közölt versei Gryllus Dániel és Vilmos készülő, *Példabeszédek* című lemezének szövegvölgéből valók.

Lázár és a gazdag ember

(Lukács 16,19–31)

Élt egy gazdag ember egykor,
Bíbor a ruhája,
Lakomáin az étkeknek
Se szeri, se száma.
Kapujánál ült egy koldus,
Az ótvaros Lázár,
Örült, ha csak morzsát kapott
Dúsak asztalánál.

Rút sebeit kutyák nyalták,
Lázár ezt is tűrte. –
Midőn meghalt, Ábrahámhoz
Angyal-posta küldte.
És meghalt a gazdag is, de
Azt csak eltemették.
A pokolból sóvárogta
Ábrahám kegyelmét.

Fölemelve szemeit a
Pokol-sötét éjben,
Látta Lázárt, Ábrahámnak
Óvó kebelében;
Fölkiáltott: küldd le Lázárt
Csak egy percre hozzám,
Hús ujjával érintse meg
Tűzben égő orcám!

Ábrahám szólt: emlékezzél,
Te a földi létben
Elvetted a javaidat,
Elvetted egészen.
Lázár ott csak bajokat nyert,

Most hát fordítottan:
Vigasztalódik ő itt fenn,
Te meg gyötrődsz ottan.

Aztán tudjad, sorompó van
Közöttünk s közötted:
Ahogy innen senki nem megy,
Onnan sem jöhetnek! –
Atyám! – szólt a poklos – akkor
Engedd le a Földre,
Őt testvérem bizonyosságot
Meríthet belőle!

Szólt Ábrahám: van Mózesük,
Vannak prófétáik;
Őt hallgassák, és nem jutnak
El a gyeheháig! –
Atyám, nem úgy! Ha a holtak
Házából üzennek,
Bizonyosan megtérnek és
Hajlékodbba mennek.

Ábrahám meg azt felelte:
Ha a prófétákra,
Ha Mózesre nem hallgatnak,
Úgy minden hiába!
Mert azokat meg nem győzik
Sem üdvözült szájak,
Sem az Isten Báránya, ki
Testileg feltámad.

Szigliget, 2012. január 19.